

О упадаючих християнєх в неволі басурманській

Климентій Зиновіїв

Чтущи мні книги, в єдин час так начитав-єм
слово, і, где оно єст, ах, запам'ятав-єм,
Же жиючих в неволях вельми похваляєт
і блаженними оних людей називаєт.
Ми ж речем: не дай боже тих блаженств нам міти,
але, жеб не дождали їх наші і діти.
Бо в неволях і віру часом повреждають,
кгда і басурманами інії ставають,
А котрий не станет, терпить зле неволю,
покуль умрет або бог визволить на волю.
І що там за розкош, і якеє блаженство,
же на всяк день в роботах злое окрутенство.
Разві котрий щасливий, будет жить поволі,
і жону поймет вірну, єднак же в неволі.
Поневаж в наш край і тих турці не пуцають,
аж кром фортелями котрими вихожають
І, вишедши, тогда ся блаженным назвет,
кгда без скорбі з багатством бог його пронесет.
А єднак нечестивих юж нравов набрався,
когда меж невірними людьми розживався —
Смісиша-сь бо в язиціх, навикша їх ділом,
іж оскверниша-сь мнозі душею і тілом.
Зачим не давай, боже, вірних в ту неволю,
леч храни, да будуть zde творить твою волю.